

52. szám.
December 28-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvársnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

A kibékülés utolsó hetében.

Nincs hát Béccsel semmi összeköttetésünk!
Még csak bejuthatni sincs legkisebb részünk!
Ők sem vágnak ide, mi sem vágyunk oda,
Külön vagyunk válva, megtörtént e csoda.
Ismét felállítva az erős határvám,
Jó Magyarországot amonnan kizárván.
Nem vándorol futvást a magyar miniszter,
Pestről Bécsbe s vissza egy hó alatt tizszer.
Nem olvashat bécsi lapot magyar ember,

Ki a Lajthátállal esett szerelembe.
Nem hozat bálruhát Bécsből magyar delnő,
Sőt már Bécsből még csak tormás virslí sem jó.
Kizárva, elzárva, kétfelé rekesztve!
Hol van az a nagy böics, a ki ezt rendezte?
Hát biz az a nagy böics senki más, mint a hó,
A ki tele este az útát valahol.
Kár, hogy országházban e nagy böics nem szólhat,
De még nagyobb kár az, hogy megint elolvad.

K—s M—n

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Ne tesik megjényi, nem haltam meg. Kipzelek, menyire eltöltötte országot rimületel, mikor megtudatot, hogy nigyszaz kipviselő közül ezere százötven megbetegete magát. Gondolhatak: ezek bizonyosan mind trichinokat ctek sunkaban! Trichinokat etünk, az igaz, de sunka nélkül, a menyiben trichinok hasonlítanak §§-okhoz, is a menyiben § 5-ket szaz milio bankorul lenyeltünk szipen. A bankobul nem kaptunk am, csak a paragrafusbul.

Hja bizom az nagy epidemia volt, szerencsire nem sokaig tartota. A kik dilben osztalyüliseken legjobb egisigel debachaltak elene, hogy mar ez sok! azok mar dilutan, mikor szemilszavazast kirték tigrisek is egyib fenevadak, csak tetek ezere tenyereiket hasukra, is iramotak kifeli. Kialtota mindenik „igen“ vagy „nem“ helyete aszt, hogy „beteg.“

Pedig egisz hazban csak egy ember volt igazan beteg, is az Betegh Kelemen; is az pedig ipen nem volt „beteg.“

Hja bizom, mikor latam, hogy így terjed ragadozo betegség; is mar közeledi ordine alfabetiko magam feli, in izs felvetem magamat, is sietem kifeli: hol egy doctor? hol van doctor Siklosy? — Az izs beteg volt. — Volt csak dispositionra doctor Babeschu, csakhogy az meg doctor juris; s in homeopathiat nem eszek, mozd izs justul van bajom. Igazan nagy kimiletlenség orszaggyülistül, hogy mig csak egy babaaszont se tartya, a ki ilyenkor beteg képviselőket megkenyen, hogy hatukbul magyar betegség vulgo csömör kimenyen. Legközeleb fogok inditványozni „szavazas alata megbetegedet képviselők ispital“ felalistasat.

No de hala istenek, mar vacsoranal megin minyajan egisigesen öszetalalkoztuk.

Hanem kicsibe multa, hogy megin nem recidivaztuk. Gyüt dohanykirdizs. No mar iten, bocsasa meg nekem ö excellentiaja, de magam izs ad hoc tigrizs vagyok. Amicus Lonyay, amicus Gorove, sed maxime amicus dohanyzsacsko. A mig csak pinzrül is virrül volt szo, örömezt concedaltam; paraszt megy fizetnyi, paraszt megy hadakoznyi; de pipamat in magam szivok. Azirt izs, mikor elnök felszolitota tisztelt hazat, hogy a kik kiegyenlitez litregyütetele viget kiszek bagot ragnyi, azok alyanak fel: hat bizom voltunk jobboldalon hatvanan, kik maratunk ülve. Magunk izs megijetünk magunktul. Akor elnök megforditota kirdizst, esinyalta elen-probat. „Mar mozd azok alyanak fel, kiknek nimet miniszterek baratsaga nem ir egy pipadohanyt.“ No mar ülve szavaznyi törvinjavaslat elen csak könyü; ember lehuz fejit pad ala; de felalva szavaznyi elene mar nehiz. Mar ekor csak voltunk harminczan, kik opositiohoz csatlakoztuk felalva. Akor kiszalad haznagy Deak Ferenczir, gyüjön be! tüz van! schisma van hivek közöt, compact majoritazst, kit nem lehetet szitvernyi puskaval, mozd minyart szitvernek egy pipaszáral. Csak bevonult Deak Ferencz, megalota exercirplatz közepin, szilyelnizte hatalmazs tekintetivel ancien garda sorai fölöte; a mire eczere a let, hogy „la gard meurt“ (Hugo Victori versio szerint) s mikor elnök harmaczor izs feltete kirdizst: „a kik akarnak kibikülizsnek igö aldozatot hoznyi füstölö stinkadoresekben, azok alya-

nak fel!“ mar akor csak tizenöten maratunk ülve; de mig in izs csak tartotam magamat. Hanem mikor negyeczer aszt mondot elnök, hogy no mar mozd alyanak fel, a kik visza akarnak menyi Azsiaba, hol pipaznyi lehet szabadon, akor mar *hatvan* renitens közül csak *haromnak* volt az a diszuo szive, hogy föl merjen sorainkbul egyenesenyi. Magam csak fil valamal emelketem fel izs, nem izs.

Is így ezutal ismit nagy nyeresiget szentvünk tigrisek fölöt.

Hanem nagyob baj anal, hogy in mar a permanens gyülikek miata magam se nem tudom, hany ebidel vagyok magamnak restantziaba? Tegnap mar kiezer voltam kinytelen ebidelnyi, hogy helyreüsek mulasztazst, s ma regel vacsoraltam tegnagra. Azok a méltás fürendek semi tekintetel sincsenek also parlament iranta. Tegnapelőt csak varunk, hogy elküdenek gyülike jegyzökönyvet egy oraig, nem gyün, varunk kit oraig, mig se nem gyün; varunk megin, de csak nem gyün; utolyara megtudunk kisedelem okat; hatfürendi jegyzöknek nem volt magyar nadragja, s azir előb haza kelete neki menyi, magyar nadragot huznyi, hogy fürendi határozatot altalhozhason. Anal fogva jövőre törvin hozatit, hogy requisitum magyar nadrag mindig kizen alyon orszag haz Vorzimmerben, hogy fürendi jegyzö minyart felhuzhason asztat, ne varakoztason alrendeket. Tegnap megin csak a törtint. Varunk egy oraig, fürend nem gyün; varunk kit oraig, fürend csak nem gyün. Kiabalunk, zugolodunk, hiszen van mar magyar nadrag ex offo! Akor bevalya elnök ur hogy mozd megin mazz baj van nadragal, mozd meg az, a ki bene van, kapta meg hascsikarazst. No jól van. Nem banyuk hat, elfogadunk fürendi határozatot nadrag nilkül, jegyzö nilkül, csak ereszenek mar benünket ebidelnyi.

Eszt in soka ki nem alok; hanem becserilek képviselői alazst valami hivatali ülisel. (Legutobi kinevezisek utan úgy latok, hogy de mar ram kerül a sor!)

alazatos szolgaja

Tullerossy Zebulon.

A négy „nem-es.“

Voltak pedig a főnemes urak
Ezúttal fő„igen“esek,
A zsidóknak emanczipálása
Ő náluk is csak megesett.
Ha már az alsó rendek elfogadták,
Szabadítsuk fel hát az istenadtát.

Egyiknek az jutott az eszébe,
Hogy hisz a zsidó is ember,
Annak is kell repceze, búza, gubics,
S más afféle gyapju, kender.
S minthogy gyakran szükségünk van reájuk,
Bánja²patvar! dugjuk be hát a szájuk.

Másik azon meggyőződésben élt,
Hogy a zsidók is szép leányok,
Csak az hagyma... No de semmi! Majd
Más erkölcsöt hozunk reájok.
Karoljuk fel és nemesítsük őket,
Hisz ebből még valami jó kinöhet,

A harmadik magában gondolá,
Hogy hisz a zsidó is jó kortes,
A jövő évi választásoknál
Ez nem megvetendő csoport lesz.
Ki maga méri a bort és pálinkát,
Alsó házba minket választ leginkább.

Csak négynek jutott az is eszébe,
Hogy a zsidó uzsorás is
Nem ád, csak ötven, sőt száz percentre!
A hatos kamat csak frázis.
E négy nemes tevén lábát keresztbe,
Kimondta: ide zsi dót nem ereszt be.

K—s M—n.

Kristkindli.

Karácson estéje szép fehér Karácson
Czivódik a gyerek mogyorón kalácson
Mai napot régen hetek óta várja
Kuleslyukon leskődik a szomszéd szobába.

Oda benn fenyűfán — apró gyertyák égnek
Tündéri menyország a gyerek szemének
Aranyos holmikon elámul elbámul
Kissebb testvérei „kapszzkodnak“ hátul.

Majd nyilik az ajtó s mint ha méhraj ered

Ujongó örömmel tódult be a sereg
Mindeniknek hozott valamit Jézuska
Pista kardott kapott — czifra bábut Zsuska.

Kristkindli nekünk is ajándékot hozott
„Bindlit“ a hátunkra — kézbe „vándorbotot“
Czifra „kintornát,“ — mely egyre „recseg-fujja“:
„Minden megadatott“...! jó kedv — hejehuja!!

Távol Bethlehembben született a Krisztus
Dicsértessék neve! hej — de olyan „krisztus“
Melylyel törleszteni a kvótát lehetne
Bajosan született „jászlas“ Bethlehembe!

Ev végén.

Motto: Meghalt!?!... hamarabb kellett volna!

Utolsó órát hörgöd járod Te is
Nyavajával küzdve... „szívósan“ kihúztad
Rólad „drága dolgot“ sokat irhat Themis
Javából lassacsckán „leszolgálnunk huszat“!

A „pityergő dombon“ jó szüléje után
Pataki „kis diák“ sirva néz — míg látja
Majd vigasztalódik „töppörtös-pogácsán“
Nekünk jutott csak a „tarisznya istrángja“!

Sok „reszelt“ tormára — törött „drága“ borsra
A „sok prüszköléstől“ orrunk „csurgóra áll“
Majd „csuklás esiklando“ — gyomrunk „csömör“
nyomja
Ránk „pergelt rántásban“ — mi vagyunk a „kanál“!

Janus arcot hordtál — mosolygó az egyik
Kaján „mohósággal“ — paklizó — a másik
Ez volt az igazi...! tele vagyunk „begyig“
Fizetjük a „Számlát“... s „jóban fogunk vásik“!

Biztattál elején — de a „végén csattant“
Ez „arczul csapástól“ — elhal egy „jó szó“ is
Pokolra el veled...! forralja a katlant
Salgó-tarjáni szén, — „pro nobis — sine nobis“!

Derül-e szebb idő ránk a jövő évben
„Uj“ csak reményünk lesz — csalódás a „régí“
„Vámnál“ mit vesztettünk — nyerjük-e a „réven“
Bizonyal...! „majd ha fagy“ — ez a nóta végi!

Kálmán diák.

A kibékülés.

Asszonyág. No kedvesem, hát itt a békaföltételek, a mik alatt megint nem bánom, egyezzzünk ki. Először is maga az adósságaimat elvállalja.

Magyar Miska. Jó lesz biz az.

A. Azután a birkáit maga legelteti, hanem én nyíratom.

M. M. Az már természetes.

A. Odahaza viselheti a parasztok előtt a maga nevét és titulását, de mikor ide feljön, meg mikor urak hallják, az én nevemet és czímemet fogja hordani.

M. M. Nagy megtiszteltetés lesz rám nézve.

A. Azután azt a nagy bolond nemzeti tollat letesz a bagósüvege mellől, s viselni fog tisztességes zweiflert, a mellett meg az én szalagomat, a lábáról meg elhagyja azt a hosszuszáru sarut, s híz szépen kalucsnit, legalább elhízi majd, hogy tengeri hajókon jár, mikor vizre megy vele.

M. M. Az is meg lesz, kérem alásan.

A. Aztán azt a csákányt hagyja az előszobában; minek magának a kezébe a fegyver?

M. M. De kérem alásan, mivel védelmezem aztán magamat, ha megtámad valami muszka?

A. *Musca, muscae, foeminini primae:* „légy.“ majd védelmezem én magát az ellen a legyezővel. Azután még egyet. Van egy pár rosz fia, a kit én ki nem állhatok, azokat ünnepélyesen ki fogja tagadni.

M. M. Már hiszen, ha muszaj.

A. Továbbá: — mikor én hozzám *idegen* uraságok jönnek beszélgetni, akkor maga kimegy a szobából; mert az, hogy én kivel kezdek *liaison*t, magára nézve *külfüg*, s „orrod tőle fokhagymás.“

M. M. Világos!

A. Végezetül: itt van ez a kvutya, ezt magának adom, vigye haza; mikor kávézni fog, előbb a kis kvutyának tartsa a csészét, a mit az meghágy, azt megihatja maga.

M. M. Pisz — pisz te kis — meg ne harapj.

A. Hohó. Ne menjen még. Még a dohányzsacsckóját is csak adja ide. Majd dohányt, sőt, pálinkát csak kéztől fog kapni, hogy meg ne ártson. Érti?

M. M. Csókolom kegyes kezeit.

A kibékülés.

M. M. No édes anyám, kibékültem már az asszonyommal.
Anya. Látom.— De hogy fogsz már most kibékülni én velem ?

Hogy jár a magyar ember Párisban, ha nem tud francziául ?

I.

Biztattak engem, midőn elindultam meglátogatni az ideai párisi világkiállítást, hogy nem szükséges ott francziául tudni, megél az ember a nélkül is. Igaz, meg is éltem, de hogy ?

Első nap mindjárt besétáltam az omnibusz vendéglőbe, mely arról volt híres, hogy száznál több párisi nympa szolgál az asztalok körül. Midőn az ajtón beléptem, egy czédulát nyomtak a kezembe, mely nagyságára nézve hasonlít a mi adóintő czéduláinkhoz. E czédulán voltak feljegyezve a különböző ételek nemei.

Alighogy leültem, mellettem termett egy ily kellerné csinos alakja, és kérdé, hogy mit hozzon ? Én az első pillanatra nem akartam mutatni, mikép nem értem, hogy mit mond, komoly arcczal odaböktem árjegyzékemben egy névre, melyből leginkább olvastam azt ki, hogy az hus lesz.

Várom vagy tiz perezig, mikor az angyalom újra megjelen, és hoz compotot ; erre persze meg valék lepetve, de már nem lehetett segíteni, megettem a compotot.

Ujra parancsoltam, de már ekkor kimutattam, hogy nem tudok francziául, és késsel villával magyaráztam, hogy olyat, a mit e két szerszámmal vágni kell.

Erre kaptam aztán sajtot, a két félmeszely bor helyett másfél itezét; én türelmesen fogyasztottam el mindent, mert tudtam, hogy enni való, csakhogy nem az volt, a mit én szerettem volna.

Szerencsére a francia bor nem erős, és így nem ártott meg hogy mind megittam.

II.

A kiállításból este hazasétálva, összejön az én Feri barátommal egy bécsi német. E nemzet ugyancsak el van szórva a világban, a hova az ember lép, legelőbb is némettel találkozik.

Feri barátom bárányprémes bekesben volt, régi divatu magyar zsinórzattal, magyar nadrágban és magyar csizmában.

Jól nézett ki a gyerek, fel is tünt, meg is nézték a francia lányok. Magába vonultan egyedül ballagott tehát hazafelé, — a mi ugyan belekerült rendszeren 2½ órába, midőn hozzászegődik a már fent említett német. Feri komámnak sem kell több, csakhogy beszédbe eredhessen valakivel.

A német jól értette dolgát, a mennyiben magyar kollégáját a helyett, hogy hazavezette volna, elcsalta szépen egy Caffé Chantamba.

Itt Feri komám jól érezte magát, tetszett neki a história, jól mulatott, csak akkor vette magát észre, hogy befonta a német, midőn annak ételeit is fizetnie kellett, mivel azt hozá fel mentségül, hogy — mint rendszeren — a bugyellárisát otthon felejtette.

Igy hát nem maradt más hátra, mint fizetni.

De már most csakugyan igyekezett Feri komám hazamenni, a mihez a német fel is ajánlotta szolgálatát, csakhogy bizony nem egyenesen mentek ők haza, hanem betértek egy más mulató helyre, hova Feri komám már csupa kénytelenségből is bement, s kénytelenségből újra fizetett, de ezután kénytelenségből ott hagyta a német kollegát, és megindult magánosan hazafelé.

Magánosan hazamenni Párisban akkor, midőn az utat nem tudjuk, ehez sok bátorság szükséges.

Megy, mendegél vagy másfél órát, de bizony nem tudta, hogy a város melyik részén, s így elhatározta magát fiakkert fogadni, mig csakugyan jött egy.

Megállítja és reá kiált: „la Bastille Rue Laroquette;“ többet nem tudott francziául.

A kocsis elhajtott még vagy másfél órát újra, midőn megáll, Feri kiszál belőle. A kocsis elhajt a nélkül, hogy fizetést kérne, Feri pedig ott hagyta a faképnél.

Most látta csak a szerencsétlen passasir, hogy újra meg van esalva.

Megáldotta magyarul a francia fiakkert, és újra mendegélt a házak tömkelegében. Összejött egynehány munkással, kik hust vittek köteleken. Nekik áll, és kérdi azt, a mit a kocsisnak parancsolt: „La Bastille Rue Laroquette.“

Mutatták azok neki, hogy épen az ellenkező oldalon van; most látta át csak Feri komám, mennyire megesalta a francia fiakker. A munkások ígérték, illetőleg nyakon fogták, és elvitték egy putikba, hol Feri már csak hálából is, fizetett mindegyiknek egy pohár cognacot. A munkásoknak ez megtetszett, ittak, mintha csak buzdították volna őket.

De Ferinek kezdett a dolog nem tetszeni és ajánlani kezdte magát, de a munkások meg hálából a cognacért nem bocsájtották; így Feri újra fizetett, és igyekezett egy hátulsó ajtón az udvarba osonni, hol a kapusnak csengetve, a kapu magától kinyílt és Feri az utcán volt, ott hol ezelőtt másfél órával.

Neki indult, újra ment vsgy másfél óra hosszat, mig rábukkan egy egy fiakkerre, belekapaszkodik a lovakba, és kétségbeesésében rákiált a kocsisra: „la Bastille, rue Laroquette.“ — „Vui“ — mondá a kocsis, és Feri beült.

Egy jó félóra mulva megáll a kocsi, Feri kidugja fejét a kocsiból, és majd a guta üti meg, midőn a Triumphot látja maga előtt, rákiált újra elkeseredve! „la Bastille rue Laroquette“ — „ahá! vui moszjő!“ újra megfordult a kocsi és hajtattott visszafelé, s ¾ óra mulva végre valahára czélnál voltak. „Mennyit fizetek?“ — kérde Feri, ujaival mutogatva, hogy mit akar.

— Dix Frank, ez tiz lesz, gondolá Feri és kifizette az összeget, megáldotta amugy magyarosan szerencsétlen sorsát, és felfogadta, ugyan várhatod, mig én újra Párisba jövök

Akkor érkezett haza, a midőn pitymallani kezdett, és így a világosság mellett talán maga is haza mehetett volna. E multság csak 85 frankjába került.

L. P.

Mit ne adasson az ember magának írásban?

Az ország-világ boldogító „Grossmachtstellung“ korban, midőn Bach ő excellentiájának lángesze nyakrafőre nagyította a birodalom kiterjedését - iskolai térképen, Felső Magyarorszáiban is egy szép reggelen a „Wiener Zeitung“ hasábjain, mint eső után a gomba, nőtt ki egy új vármegye. Ezen megye Vorstandját, kit mivel épen más betű nem jut eszembe — K...nak nevezek, akkori időben bizonyos kifeszamodott eszű emberek nagy organisatori talentomnak tartották, e

miatt is lön kinevezve ezen új aquizitionalis vármegye Vorstandjául. Hozzá is látott a jámbor a hosszát-véget nem érő Verordnungenok szétküldéséhez. A sors úgy akarta, miszerint egy ily Verordnungsra Sz. . . azt mondotta: a ki ezt írta, az számár. A beamterek seregében azonnal akadt oly jóra való ember, ki e nyilatkozatot melegen, egész alázatossággal a méltóságos urnak fülebe sugá. Ennek sem kellett több, fölkeresé az istentelen (schlecht Gesinntert), s fenyegetődzés közt követelé: huzza vissza szavát; de a mi emberünk Pontius Pilatusként azt felelé: a mit mondtam, mondtam. Erre aztán a Vorstand állásához illő méltósággal követeli, miként ha nem hozza vissza szavát, akkor adja ezt neki írásban. Sz. . . e kivánságát teljesíté is, kiállítván ő méltóságának egy formaszzerű stemplis bizonyítványt, miszerint ezen és ezen rendelet kiadójára azt mondá, hogy az számár.

Ez rettentő vakmerőség volt, melyet a Vorstand megbosszulandó, felszedvén sátorfáját, azaz az esernyőt és kalucsnyit, a corpus delictival egyenesen Bécsnek tartott. Bach ő excellentiájának a rajta elkövetett betyárismust elpanaszolván, ettől azon választ nyéré, miszerint ne higgyen az ily mendemondáknak; sokszor jönnek ily hírek forgalomba, anélkül hogy az ember forrásukra tudna akadni. Micsoda? felele az önértékben megsértett Vorstand, én nem tudnám ezt bizonyítani! itt van Excellenz „schwarz auf weiß“ s átadá ő excellentiájának a bizonyítványt. A nagy mandarin e bizonyítvány átolvasása után visszaadá azt neki azon jó tanácsal; ne adasson az ur magának máskor ilyesmit írásban.

Az ál-biztos.

(A régi időkből.)

T. B.—n lakott S. Péter. — B. M. et comp. sok tréfát üztek vele. Egyszer a többek közt R.—n többen összejövé, jelen volt az akkori szabolcsmegyei főszolgabíró P. L. (B. M. sógora) is.

B. M. mint igen élces ember, ebéd után indítványozta, hogy S.—t meg kell tréfálni. A terv, mint jó vezérnél, inter pocula — percz műve volt.

P. L. nem ismerte S.—t, így hát B. M. terve szerint ki kellett magát adni Mezdédinek, ki az egrí restaurationalis excessusokban kinevezett delegatum iudicium tagja volt, s Egerbe utaztában S.—t meglátogatja. P. L. tehát nem is a maga equipage-ján, hanem előfogaton, privát ezüstös hajdúval a bakon, elment S.—hoz. Bemutatván magát Mezdédi név alatt. — kérdi: kik laknak itt a környéken?

S. kapott rajta, hogy üthet egyet az ötöt tul a renden háborgató kompánián, — „egy legio korhely, nagyságos uram, kiknek feje B. M.“

Alig mondja ezt ki, imhol cseng, bong, négy vagy öt fogat robog be az udvarra; s kis időre a szobába lép B. M. et comp., s ráival S.—ra: „bort!

Bort hoztak. S., hogy a további garázdálkodást egy kicsit meghököltesse, megszólal:

„Mezdédi ő nagysága, az egrí delegatum iudicium tagja.“

B. M. ránéz az ál Mezdédire, s elébe köp; — S. ezen szörnyen megijedve, így szól: „uramfia, bírāja lesz, s hogy tesz vele?“

Néhány pohár bor után Mihály ur félrehúzza S.—t, s mondja: „Bruder! ha néha bolondozunk is velle, mindamellert szeretünk, s nem akarjuk, hogy megkárosodjál, — mint jó embered, intellek, intellek, vigyázz, mert ez a Mezdédi irtóztató kegyetlen ember, ez most spionkodni jött hozzád, hanem te gazdag vagy, adj neki 60 tallért, mert a dácziát nagyon szereti.“

Noha S. is nagyon szerette a siklust, de mégis tartott Mezdéditől, s mint primae informationis ember, reászánja magát, s az antique lenyiló almáriomból kivesz 60 tallért, tekeresbe göngyöli, s a már kásztolódó ál Mezdédinek nagy alázattal markába csúsztatja, mit ez nagy protectori minával elfogad, s azzal megy vissza R.—ra, mutatva a 60 tallért, melyre kimondatott az anathema, hogy együtt fogják eltakarítani.

Bezzeg volt nevetség! S. később megtudván, szörnyen dühbe jött, hogy hogy kellett azt a korhely P. L.—t hatvan tallérral megajándékoznia.

Tudós tökmagok.

1. Olvass, halálíg olvass! Mert csak — ha in universum értél el az olvasottság netovábbjáig; (tehát Besze bácsinál tovább) — csak úgy mondhatod, hogy: *odáig* vagyok!

2. Jegyezd meg, miszerint két út közül a hosszabb húzza a rövidebbet.

3. Szép kis hölgyi kéznek az ész is kézzelfogható.

Hol van hát?!

Hol van hát a dicső a drága szabadság?! Ott a hol a „vásárt“ úgy hiják „Szabadság“!

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Mikor bemegyünk, akkor kinn leszünk.

— — (Olvasta kend, hogy Klapka tábornok vezetése alatt egy új lap fog indulni „Századunk“ cím alatt.) Hja bizony, az is az idők jelensége, hogy a kire azt szeretnők bízni, hogy az „ezredünket“ kommandózza, egyelőre csak a „századunkat“ fogja kommandórozni.

— — Mondtam ugy-e, hogy mihelyt emancipálni fogják a zsidókat, mindjárt egymás között fognak összeveszni. Ime a Lloyd kitette az ajtón a Lloyd szerkesztőségét, erre a Lloyd szerkesztősége magával vitte a Lloyd előfizetőit, s most a két Lloyd azon hadakozik, hogy melyik az igazi Lloyd? (Ne avatkozzék kend bele, mert utoljára is kenddel fizettetik meg a háborúi költségeket.)

— — Az én szülővárosomban alakult egy társulat, melynek célja az *utilét a dulcéval* összekötni. E társulat alapszabályainak egyike pedig így szól: „§. 3. „A ki pedig a ferbliben egy húsz forintos kasszát behúz, tartozik belőle azonnal a Magyar Ujságra egy negyedévre előfizetni.“ — Így történt legközelebb, hogy egy tisztelendő plebános ur, ki eddigelé a Pesti Hírnök törzs előfizetői közé tartozott, egy ily szeszélye által a „sánták“ (magyar és nem spanyol értelemben) szerencsés konfigurációjának a Magyar Ujság praenumeransai közé átlépní volt kénytelen.

— — (Adja kend ki frisen azt a félretett huszast a fiókból, hadd viszem Péterfíllérnek, most gyűjtenek a grófné asszonyok a templom ajtóban.) Óh asszonyi nemzet, miért akarod te az én huszasomat rábeszélni, hogy álljon be Péterfíllérnek? (Hát csak azért, mert ezt sokan megtudják. Legelőször is megtudja a gróf-

asszony, s ezentul köszönteni fog az utcán, mikor meglát; másodsor megtudja a sekrestyés, s ezentul nálunk varrat csizmát; harmadsor megtudja az „Idők Tanuja,“ s ajánlani fogja a publikumnak a kend boltját, és végtére még talán maga Szent Péter is megtudja.) Óh asszonyember! nem fog tégedet az a grófaszszony soha meglátni, mert az hintóban sétál; a sekrestyés kontóra dolgoztat, s „Deo gratias“-sal fizet; ha pedig az Idők Tanuja ajánlja a boltomat, eo ipso nem jön bele senki; Szent Péterről végre tudod magad jól, hogy nem visel csizmát. Jobb lesz, ha azt a huszast nem adod a bársonyban és nyusztban pompázó grófnénak, hanem oda adod egy didergő koldusnak, s nem kerded tőle: Péter volt-e, vagy Pál?

— — (Valjon mit mondhatott Deák Ferencz, mikor a minapi szavazás után átment a tigrisekhez egy szóra?) Azt mondta nekik, hogy lám a tigrisek még most is a czéhrendszerhez ragaszkodnak; mert ime kitűnik, hogy mikor „ama bizonyos csizmadia“ *nem*-mel szavaz, akkor a „Vargák“ is mind „nem“-mel szavaznak. Lám a „Szabók“ mind *igent* bólintottak.

— — Valahányszor a kérvényi bizottmány jelentését olvasom, mindig eszembe jut az egyszeri embernek az inasa, a ki a gazdájának a leveleit a postára hordta azzal az utasítással, hogy csak ereszsze be a leveleket a postaház oldalán levő lyukon. Miután pedig a gazda sok ideig nem kapott semmiféle levélre választ, elővevé az inasát, hogy hova tette a levelet? — „Én bizony, ugysegéljen, mind bedobtam a leveleket, a hogy rám tetszett bízni, a postaháznál a *pinczelyukon!*“ — No ilyen pinczelyukba hajigált levelek az országgyűlési petitiók is.

— — (Tehát Deák Ferencz nem megy be a delegátióba!) Hja, az orvos csak megrendeli az orvosságot, de maga nem veszi be. A deákonyha fűtéhez nem ül hozzá a szakács.

Előfizetési feltételek

„AZ ÜSTÖKÖS“

1868-dik évi folyamára.

Egész évre	6	frt — kr.
Félévre	3	„ — „
Negyedévre	1	„ — „

☛ Az előfizetési pénzek Emich Gusztáv kiadó-hivatalába (Barátok tere 7. sz.) intézendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*

Melléklet: „Előfizetési felhívás a „Magyar Polgár“ 1868-iki folyamára.